

VainöHämäläinen-04

Paimentyttö.

Alexis Kiwi .

PÄIMENTYTTÖ

Sensuurin hyväksymä: 28 p. Marrask. 1904. Helsingissä.

ALEKSIS KIVEN
PÄIMENTYTÖ

KERTOAINEN RUNOELMÄ

—
RUNOILIJAN JÄLKEENJÄÄNEISTÄ KÄSIKIRJOITUKSISTA

JULKAISSUT

A. V. FORSMAN

KUSTANTAJA
YRJÖ WEILIN, HELSINKI

HELSINKI
OSÄKEYHTIÖ WELIN & GÖÖS AKTIEBOLAG
1904

Katri, pieni karjanpaimen,
Aholl' laakealla askaroi,
Karjankello korven rannass'
Kilahtelee kaulass' Helmiken.
Pieni „Jalli“, jörönaama,
Turkin luppakorva penikka,
Venyy vieress' pienen piian,
Yksitoikkoinen ja äkeä.
Äkeänä, ärmättinä
Päivää ensimmäistä karjassa
Istuu Jalli väsyneenä,
Poross' tallukkansa karvaiset.
Miksi otti pentun kurjan
Katri karjaan kiusankappaleeks?
Miksi taaton tahtomatta,
Vastoin äidin armaan kieltoa?

Mutta mitä askartele
 Aholl' laakealla lapsonen?
Hattua hän valmistavi,
 Aimo törilöä tuohesta,
Kaunistaa sen kukkasilla
 Oikein herrashatun muotoiseksi. —
Viimein törttö päähän pannaan,
 Hattu uljas, kukkashekuva,
Niistinhuiviks hieno tuohi
 Vielä kuverretaan kourahan.
Ja niin seisoo nipahuulin
 Hepenissään herrashempukka.
Sievästi hän astelevi
 Tantereella edestakaisin,
Keksachtelee, keikahtelee
 Hieno kenokaula ryökinä.
Keksahtaa hän varjollensa,
 Varjo vastaan hälle keksahtaa,
Keksahtaa hän Jallillensa,
 Tomppelina Jalli töröttää,
Väsyneenä, voipuneena,
 Pörrönaama, porotallukka.
Impi ylpee, niuskanokka
 Tuosta veikkariaan nuhtelee,
Häristävi huivillansa,
 Kilakoiten äänin kilein,

Mutta taasen tapsuttaa hän
Salissansa edestakaisin,
Kekshtelee, keikahtelee,
Niistinliinallansa liehuttaa
Arvokkaille kasvoillensa
Kenokaula tyttöheilakka. —

Niinpä herrashepenissä,
 Käy hän kaupungissa Metsolan.
Aurinkoinen alenevi
 Kohden tutkaimia kuusiston,
Lapsi raukka leikissänsä
 Unohtavi karjan kirjavan.
Hellansa ja Helmikensä
 Viimein toki muistaa hän.
Silloin seisoo niinkuin seikko,
 Äänin helottavin huuhelee,
Kuultelevi korvin tarkoin:
 Kelloa ei kuulu Helmiken.
Kiirehtii hän kiepomahan,
 Hatasarviansa hakemaan,
Kutsuu Jalliansa, kurja,
 Pelko poskella jo kelmeä.
Paimen hyppää, huuhelevi,
 Karjan ammunista matkien;
Äyhkinällä akeällä
 Peräss' haarustellen tallustaa
Pieni penttu, pörrönaama,
 Kieli ulkona hän läähättää.
Ja hän astuu, miten jaksaa,
 Miten julkee, laiska, lalluttaa.
Jäless' astuu Katrin kiltin
 Korven juurikkoista kamaraa,

Mutta Katri, soma sorsa,
Lentää kuni tulen leimaus;
Jalli kontii kahnustellen,
Aina kauemmaksi köntti jää.
Maassa makaa tiistin tiellä
Lahorunko, koivu kääpäinen;
Yli muurin päästäksensä
Karvakölki kerran koettaa.
Kiipee, kynsii, äyhkii, nilkkuu,
Takaisinpa alas tuupahtaa.
Tuosta nousee meno tuima,
Tuhattulimmainen rähinä.
Kuulee Katri kiusaksensa,
Että käydä tie on takaisin,
Pauhaa, itkee, kiitää kohden
Jallin kiljunata kiukkuista.
Tuhopaikkaan tyttö ehtii,
Löytää Jallin koivun kyljeltä,
Häneen kouran kiivaan iskee,
Häntä ravistellen raapottaa,
Niskaturkist' ylös nostaa,
Laskee tanterelle tallukan.
Tuosta Jalli julmistuvi
Eikä paikastansa pakene,
Makaa, musta kilpikonna,
Killistellen kohden taivasta.

Tyttö häntä turhaan kutsuu,
Turhaan pistäypi piilohon:
Jalli lepää, läähättävi,
Kuulematta Katrin huutoa,
Tuijottelee taivahalle,
Taivahalle tassut torkottaa.
Takaisinpa tyttö juoksee,
Vihan jupinalla Jallin luo,
Peikon sieppaa sylhinsä,
Niskanaavast' ylös nytkäisee,
Tuosta toinen tiuskaisevi,
Vallan riivatusti rähisee.

Sylissänsä karvakölli
Tyttö korven kohduss' samoilee;
Hattu päässä, herrashattu,
Törttö, koristettu kukkasin,
Kahahtelee kuusten oksiss',
Kilvan keikahtelee kukkaset.
Huuhelee hän, huutelee hän,
Karjan ammumista matkien.
Kelloa hän kuultelevi
Korvin tarkoin eikä hengähdä:
Kyyhkyläinen hyyhyävi,
Ikävyiden oksall' istuen,

Kylkeen salon kuivan kuusen
Tikkapunaharja paukuttaa;
Sen hän kuulee, vaan ei kuule
Karjan kileätä kelloa,
Koska päivän aurinkoinen
Iltariutuvana alenee.
Niinpä syämin surullisin
Saloss' synkeässä samoilee,
Huuhelee hän, huohottaa hän,
Murheen metsäss' itkee hyryttää;
Vielä sylitaakkanansa
Karjansankarinsa katala;
Kiikkuu kölli, jörötellen,
Huoletonna lapsen helmassa.

Kuuluu korvess' kirveenpauke,
Metsä mäikyy, tanner tömisee;
Hakkaa siellä „Hanko-Heikki“
Visakoivun lengon juurella.
Hankoa hän hankiskelee,
Sivakasta sahranhankoa
Isäntien ihasteeksi,
Monen miehen mieliteoksi;
Onpa äijä parkkiposki
„Hankoniekka Suomen parahin“.

Vanhainmies
-64

Hämpä korvess' kolkuttavi,
Kohden häntä Katri liehtomaan.
Tuulosena tultuansa
Ukon luoksi koivun äärehen,
Kyselee hän kyynelsilmin,
Haikeasti kurja huoaten:
„Sano, miesi, metsän ukko,
Anna mulle armas vastaus:
Näitkö karjaa kadonnutta,
Helmikeä, kellolehmääni,
Kyyttöäni, Koivoani,
Karjaa kultaista mun kotoni?
Sano, kuulitko sa kellon,
Helmikeni kellon kileän?“
Tuohon vastaa ukko uljas,
Pysäyttäin kirveen kiiltävän:
„En oo nähnyt, en oo kuullut,
Nähnyt karjaa, kuullut kelloa.“
Mutta tyttö tuskissansa:
„Voi mua, lasta onnetonta, voi!
Kadotin ma kodon karjan,
Saatoin ehkä mehkön kitahan —
Hakien nyt hukkuneita
Samoelen ympär' saloja;
Mutta vaiva samoella
Taakka tämä käsivarsillain;

Väsyi kurja käydessänsä
Paimolassa ensi päiväänsä.
Ota hänet huomahasi,
Ukko sinä, avullinen ain,
Että voisin vilkkahasti
Kadonnutta karjaa etsiä;
Tuo hän kotiin illan tullen,
Hankoinesi kylään palaten.“
Tuohon vanha vastaeli,
Ukko moukkiposki, leikkisuu:
„Suostuisiko mulkosilmä
Tässä kanssain iltaan istumaan?
Tules tänne, töllökuono,
Sedän vanhan seurakumppaniks. . . .
Mene hiiteen, vihakiiski,
Mene viistosilmän vietäväks,
Murhanainen „Muuri-Jussi!“
Kuka käski sinun puremaan?
Purit paukon peukalooni,
Peikko, purit ukon peukaloon. —
Katsos niin! nyt turkkis tuoksuu,
Piti sulle! musta murrisuu,
Että saapi saivaristos,
Tukkas pölytyksen pienoisen. —
Onhan tuota kerraks tuossa;
Piisaa jo, mun Katri-piikasein!

Mitä tietää turriainen,
Mitä akeissänsä ärmätti?
Nytpä toki tietäköön hän
Purrehensa ukkoo uhkeaa,
Purrehensa peukalooni
Punapaukon, peni vietävä!

Eihän suostu mulkosilmä
Tässä kanssain iltaan istumaan. —
Kontis metsäkyöpeliksi,
Paistikaksi pedon poskehen! —
Pidäs vielä poikanasi:
Pian itse taas hän talluttaa;
Eihän pila paljon paina,
Viisi kuusi naulaa korkeintaan. —
Vitkemmin sä varvastele,
Noinpa ällös tulta pyrskien,
Heitä suru Helmikeistä,
Koivopäistä, Kyytöseljistä;
Kyllä jälleen lehmät löytyy,
Löytyy säästäminä susien.“
Tuohon lausui tyttö vieno,
Rukoellen äänin haikein:
„Huuda kerran huikeasti,
Huuda, Hanko-ukko kultainen,

Anna pauhaa partakuusten,
Että peto kauas pakenis;
Huuda kerran huimaavasti,
Valta-äänelläsi luihkaise.“
Tuohon lausui ukko uljas,
Moukin poskestansa painaen:
„Pianpa on tuokin tehty,
Pian pantu julma jolaus.“
Ja hän huusi huikeasti
Kohden korkeutta ammottain,
Huusi kerran, huusi toisen,
Vielä kerran kolmannenkin huus:
Kaiku kauas kiiriskeli,
Metsä, maa ja pilvet jylisi.
Huuttuansa haastoi äijä,
Ruttoruskeana poskiltaan:
„Tekee työnsä moinen huuto,
Kolme jolausta julmaa näin.
Mutta ellei tuostakana
Vetonaulaks oikein olisi,
Kyllä keinon toisen tiedän,
Jolla soitan suden sukkelaan
Hiiden hakaan hallaturkin,
Tahi leukaluunsa lukkoon lyön,
Lappalaisen laulamilla,
Vallan sarvipäillä sanoilla.

Kuules nyt, mun kynäseni,
 Kuinka mehko meiltä manataan:
 ‚Marssi, poika, muille maille,
 Korven kammo, konnan sikiö.
 Häntähurri, Hornan halli,
 Vilkaise kuin tuli turkanen!
 Ellet mielis melkotella
 Poies tuntureille tuulien,
 Äläs pure Katrin karjaa,
 Äläs sarvipäitä peljätä,
 Pure puuta, pure maata,
 Pure murhamielin paasia;
 Noidun muutoin leukas lukkoon,
 Silpaan törröturkkis seljästä,
 Viskaan runkos Rutjan koskeen,
 Turkkis Tuonen virtaan tuliseen!
 Niin sua tahdon kuranssata,
 Elles koreasti käyskele,
 Tassuttele taitavasti,
 Koskematta kirjo-karjahan!’ —
 Moiset sanat työnsä tekee,
 Tekee Sutolassa teposet.
 Levoss’ ole, tyttö leiska,
 Ilman yhtään huolen huokinaa;
 Kohtapahan lehmäs löydät
 Säästäminä suden hampaitten;

Käyppäs taasen huuhelemaan,
Kuultelemaan kilikelloa.“
Niin hän lausui, ukko uljas,
Lausui, painoi moukin poskeensa,
Kääntyi taasen kirveinensä
Kimppuun visakoivun kaarevan.

Mutta läksi tyttö liesuun,
Halkaisemaan sammalsaloa,
Huuhelemaan, kuultelemaan,
Turhaan kuultelemaan kelloa,
Riipotellen retkellänsä
Karvakuormaa käsivarsillaan. —
Mitä huomaa tyttö tuossa?
Pienen metsähiiren hyppäävän
Kannonkoloon keitahalta,
Kitivitinällä kiirehtäin.
Senpä huomaa huolen lapsi,
Lausuu sydämestä synkästä:
„Miekkonen, sa metsähiiri,
Onnellinen kantokoturi,
Ei oo karjas kurjan tiellä,
Ei sua uhkaa viha vanhempais.
Oisin pieni piikkisilmä,
Oi, ma onnen-myyri olisin!“

Niin hän juttuu juostessansa,
Maata sammaleista samoten.
Näkee tuolla tintin pienen,
Tiasen partakuusen kehdomssa.
Lausuu taasen tuskissansa,
Koito kadehtien kujertaa:
„Tintti pieni kuusen kehdomss’,
Olisin ma oma siskoses,

Murheess' en nyt murentuisi,
Kadonnutta karjaa etsien.
Olisin ma siskos pieni,
Ilolintu aina olisin!“
Niin hän rientää riippoinensa,
Hyppää Hyypiöisten ahoilla,
Jossa armaall' aamusella
Kirjo-karjaansa hän paimensi.
Aho pyörtää ympärillä,
Kantoaho alakuloinen,
Kannon päässä rastas raukka
Ehtoovirttänsä jo visertää,
Aurinkoinen taivahalla
Iltariutuvana loimottaa.
Mutta karja, kultakarja,
Teillä tietämättömillä on;
„Ehkä surmansa jo saaneet
Kaunis Kyytö, Hella, Helmike“.
Tyttö seisoo: vimman silmä
Ympär' ahon aavan leimahtaa,
Kyynelkoskeen hyrskähtävi
Sydämensä murheen aholla,
Kyynel virtaa, rinta reutoo,
Iankaikkinen on ikävyys,
Päivä synkkä Paimolassa,
Hyypiöisten kiviahoilla.

Eukko vanha vastaan käypi,
 „Pihkamuori“ mustanaamainen,
 Kaunoisien kaakkusien,
 Pihkaleipäin kiltti leipoja.
 Kiltisti hän leivät leipoo,
 Ympärkiertoilevi kauppien;
 Noilla kauppakierroksilla
 Sanaa saarnailee ja laulelee;
 Sillä muori mustanaama
 Vallan ankara on lukija. —
 Moinen monna kohtaupi,
 Vasemmalla käsivarrellaan
 Kantain pihkatuokkoansa
 Kirveskynä kädess' oikeass'.
 Kyselevi kyynelsilmin
 Paimen kurja vaimo-vanhalta:
 „Sano mulle, Pihkamuori,
 Anna, eukko, armas vastaus;
 Näitkö karjaa kadonnutta,
 Karjaa kultaista mun kotoni?
 Sano, kuulitko sa kellon,
 Helmikeni kellon kileän?“
 Tuohon vastas muori vanha
 Karmeasti kohden katsahtain:
 „En oo nähnyt, en oo kuullut,
 Nähnyt karjaas, kuullut kelloas.“

Vainokainstainen

Tuohon tyttö tuskissansa:
 „Voi mua, lasta onnetonta, voi!
 Kadotinhan kodon karjan,
 Saatoin ehkä sutten kitahan.
 Hakien nyt hukkuneita
 Samoelen salot synkeät.
 Mutta vaiva samoella
 Taakka tämä käsivarsillain;
 Väsy pieni Paimolassa
 Päivää ensimmäistä käydessään.“
 Tuohon taasen vanha vastaa,
 Lausuu tuikealla tavalla:
 „Oikeinpa sua taivas tassii,
 Syystä liekkiötä lennättää;
 Rankaisee hän rikollista,
 Vihan lasta vallatonta lyö.
 Huomasinpa huomeneltain,
 Kuulin teidän tarhapihalla:
 ,Vastoin mieltä vanhempainsa
 Lapsi karjaan pentun vietteli’;
 Siis nyt ansiosta aivan
 Tuossa karvakuormaas kantelet
 Kaukana sun karjastasi. —
 Mitä vielä? Suuri Jumala!
 Paha henki lapsen pukee
 Hullun „Kukko-Leenan“ hattuhun; —

Hepenissä herrasnaisten,
Mukamakin tervatentti sä!
Mitä sanon, mitä saarnaan?
Voi sa ylpeyden enkeli!
Oikeinpa sua taivas tassii,
Syyistä lennättääkin syntistä. —
Syököön susi karjas kaiken,
Lyököön epelejä leimaus!
Läsnä on jo mailman loppu,
Läsnä onpi hetki hirmuinen!“

Pakisi niin Pihkamuori,
Eukko murhanmusta muodoltaan,
Mutta pian piika pieni
Muorin metelistä pakeni,
Kolkoin katsannoin hän riensi,
Tuonne katosi hän koivistoon.
Kalpeassa koivistossa,
Liimuss' ehtoisassa lentää hän,
Hatun päästään viskaisevi
Kolinalla kannon kylkehen.
Siitä hyppää hassatukka
Halki hymisevän hongiston,
Toki taasen kuultelemaan
Karjankelloa hän seisahtaa.

Kellon kuulee koillisesta,
 Kohden koillista hän kiirehtii,
 Kiirehtii hän kiihoissansa,
 Mutta kerran vielä kuultele:
 Kuulee kellon lounaisesta,
 Kääntyy kohden lounasta hän taas;
 Kaikuu tuolla, kaikuu täällä,
 Kaikkiällä kellot tuhannet;
 Tuonne juoksee, tänne juoksee
 Tuskissansa paimentyttönen. —
 Katri kurja, miksi juokset,
 Miksi tuiki turhaan kiitelet?
 Kellot kaikki valhekellot
 Murehtivan paimon korvissa. —
 Tuonpa toki viimein huomaa,
 Vaipuu alas hongan juurehen;
 Valittaa hän, vaikeroi hän,
 Vuotaa kyynelhelmet virtana.
 Päänsä vasten polviansa
 Alas kallistaa hän kiljuen;
 Mutta Jalli, pöllö penttu,
 Lepää huokuvassa helmassa.
 Niinpä iltanummell' itkee
 Tyttö pieni hongan juurella,
 Vasten polvee päänsä painaa,
 Polven peittää tukka tumpura. —

Mut jo paimen vaikenevi,
 Hetkess' itkemästä herkenee,
Korkeuteen katsahtaen,
 Päänsä vasten honkaa nojaten.
Taivasta hän rukoilevi,
 Ristiss' kädet pienet polvilla:
„Elon herra, Jumalamme,
 Katso puoleen kurjan paimenen,
Hälle armostasi anna,
 Että löytyy karja kadonnut!
Synnin tein mä, tehtyäni
 Vastoin vanhempaini tahtoa,
Synnin tein mä, koska toivoin
 Velhosanain onnen saattavan,
Synnin tein mä, kummitellen
 Herrashepenin ja kukkasin;
Kadun tuota katkerasti,
 Anteeks syntejäni anelen,
Lujall' lupaan sydämellä
 Olla täällä kuuliainen laps,
Valmis käskyyn vanhempaini,
 Ylpeyden kauas karkoittaa.
Kotia taas käytyäni,
 Kotokarjan kellon kilisten,
Anon anteeks emoltani,
 Hänen kaulahansa langeten.

Mutta saata, että löydän
Kultaomenani ihanat!
Elon herra taivahassa,
Katso puoleen kurjan paimenen!“
Niin hän lausui, kunnes sammui
Ääni raukeneva rinnassa,
Mutta eipä sammunutkaan
Rukouksen hohde huulilta.
Huulet liikkuu hiljaisesti,
Hartauden kieltä kuiskaten,
Silmä kirkas, tumpurainen
Ylös korkeuteen katselee.
Viipyy kirkas kyynelvirta
Päivän polttamalla poskella,
Kuni tahtoisi hän kuulla
Rukousta pienen piikasen.

Niin hän iltanummell' istuu
Hymisevän hongan juurella;
Rukoilee hän: soma rauha,
Kuni aamun kaino kajaste,
Väikky hänen kasvoillansa,
Huulillansa liehe lempeä;
Sanoo hälle sydämensä,
Että kuultu onpi äänensä.

Liehuu illan tuuli liepee,
Lapsen kiharia kiemaillen.
Pienen peittää päivän tähti
Säteittensä kultaan kiiltävään.
Ja niin vaipuu silmän vaippa,
Väikkyä punertava pimeys,
Koska nukkuu nurmilintu,
Uneen raukenevi makeaan.
Unohtavi karjan kellot
Paimen unen ihanassa maass';
Kaikki Jalli unohtavi,
Huovahtaen helmass' paimenen;
Yhdessä he uneksuvat,
Päivän huolet kauas heittäen.
Honka heitä viihdyttävi,
Ylähällä hiljaa hymisten,
Hongan huipuss' univirttä
Heporastas vilkas visertää.

Unta mitä uneksuvi
Tuossa paimen? Unta ihanaa:
Kumo taivaan aukenevi,
Alas heljäst' aukiosta käy
Hiilakkaassa hameess' enkel',
Kohden paimenta hän kiirehtii,

Likenee hän murheen maata, —
Siivet hopeaiset sihisee —,
Hongan juurella jo seisoo
Luona uneksuvan paimenen,
Kätensä hän laskee hienon
Kiirehelle lapsen lepäävän,
Kuiskaa hänen korvahansa
Ilon ihanaisen sanoman:
„Kuuli taivas tuskas äänen,
Katsoi armiaasti puolehes;
Rauhass' ollos, paimen pieni,
Kohta löydät karjas kadonneen.
Lähde tästä lounaisehen,
Tuonne kohden koivumäkeä,
Ilokeimon kunnahalle,
Sanajalkaiselle aholle.“
Niin hän sanoi, poies siirtyi
Taasen korkeuteensa kiiltävään,
Aukion hän ennättävi,
Kynnyksellä päilyy kirkkaana:
Viimein kato, valo peittyi,
Kumo taivaan ihanasti soi.
Herää paimen huoveestansa,
Kuni liekki ylös lentäen,
Muistaa mitä lausui enkel',
Unen ihmeellisen muistaa hän,

Rientää vasten lounatuulta,
Kohden Ilokeimon ahoa:
Kuni leimaus hän kiittää
Eikä tunne taakkaa helmassaan.

Kuulevi hän kellon kaiun,
Löytävi hän karjan kultaisen
Kultamaalta marjaiselta,
Sanajalkaiselta aholta.
Mikä hetki, ilon hetki
Ilokeimoss' iankaikkinen!

Syleilee hän lehmiänsä
 Ilon polttavissa kyyneliss',
Ylös katsoo korkeuteen,
 Taivaan laupeutta ylistää.
Kuni aurinkoisen viilu
 Tuolla loistaa honkain lomista,
Niinpä loistaa lapsen kasvot
 Paimolassa kesäiltana.
Mihin vertaan Katrin onnen,
 Mihin onniautuutensa tään?
Enhän tiedä, mihin vertaan
 Riemumielen paimenpiikasen:
Ehkä naiseen, joka löytää
 Helmet taivaan alla kalleimmat,
Tahi sankariin, jok' astuu
 Ylös korkeuteen, kunniaan.
Kehno heidän hekumansa
 Ilon rinnall' armaan paimenen. —
Autuaana astelee hän,
 Huuhelevi äänin helein,
Astelevi karjoinensa
 Kohden ihanaista kotoa.
Jalkimillaan omillansa
 Astelee jo pieni Jallikin,
Totisena toisten kanssa
 Kohden kotoansa taaputtaa.

Surun päivä, ilon päivä!
Syvät ovat surut lapsenkin,
Surust' toki synkimmästä
Kirkkaana hän aina astuvi:
Helmassa hän iki-äidin,
Luonnon kohdussa hän hengittää;
Itkee, huokaa murheen yössä,
Yö se ilon aamun kirkastaa;
Mikä vielä vienon mieli?
Aina taivaan likinaapuri.

Niin oli päivä Paimolassa
Katrín kerran käyden karjassa:
Tuota aina muistelee hän,
Aina armahasti hymyten,
Emäntänä onnellisna,
Onnellisna myöskin äitinä.
Seuraa onni oivallinen
Häntä askareissa ainian.
Tuosta yksi haastelevi:
„Velhon keinot kyllä tuntee hän“;
Toinen taasen todistavi:
„Usein hartaasti hän rukoilee.“ —
Mutta vaikka valtiasna
Katri emäntänä elelee,

Ei tok' kulje kempaellen
Turulla hän mailman turhuuden;
Kainona hän käyskelevi,
Kasvoillansa rauhan kirkkaus,
Kuni katsahtelis silmä
Aina valkeuden enkeliin.

Sanaselityksiä:

epeli = kelvoton olento; *hiilakas* = hohtava; *huove* = uinahdus; *keidas* = mätäs; *kiire* = päälaki; *kumo* = kupu; *liekkiö* = huimapää; *liimu* = nuori tiheä koivikko; *mehko* = susi; *monna* = eukko; *moukki* = mälli; *murhanainen* = murhallinen; *tintti* = pakkastainen; *tumpura* = tumma, tummanruskea; *törttö* = tötterö.

E. a. v.
Hivi

Ei katilainaan

SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN KIRJASTO

106 005 1574

